

תשוי"ם

מאת מאיה ערד יסעור
בימוי ועריכה מוסיקלית: קרל כץ

מאת: **מאיה ערד יסעור**
בימוי ועריכה מוסיקלית: **קרל כץ**

עיצוב תפאורה, תלבושות ותאורה: **מאיה גטניו**

עיצוב וידיאו: **נמרוד צין**

הדרכת קרבות במה: **אורי בוסתן**

הדרכת טקסט: **ענת זמש-ריגל**

טריילרים: **עלמה גבעוני**

ניהול סושיאל: **הגר זנדר**

הפקה: **עודד רוסלר**

בהשתתפות: **איתי אורי, רועי דוד**

צילומי סטילס: **גל רוזנמן, תמי שחם**

עריכת תכניה: **קרל כץ**

עיצוב תכניה: **מאיה גטניו**

ההצגה עלתה לראשונה בתיאטרון האוניברסיטה באוניברסיטת תל אביב,
כהפקת הגמר של קרל כץ במסגרת לימודי בתואר השני בבימוי (מרץ 2024)

איזאק ובנג'מין הם פליטים שניצלו ממלחמת אזרחים בארצם ומצאו מפלט בארץ מערבית כלשהי. מפגשם של השניים במשמרת ניקוי חלונות של גורד שחקים, מפגש מקרי לכאורה, מתברר כאיחוד של חברי ילדות שהופרדו במהלך המלחמה. איזאק מנסה לטהר את שמו מכתמי העבר שמרחפים מעליו, בעוד בנג'מין תובע להשלים את הזיכרון החסר מהלילה שבו פרצה המלחמה. למרות הניסיון לא להתעמת עם עברם, הסודות נחשפים ואיתם הכתמים השחורים מבעבעים וצפים. המאבק בין הדחף לשכוח את הטראומה ולהשתלב עם בני המקום בארץ המקלט, לבין הצורך לזכור את העבר ולהתמודד איתו, מהדהד לאורך כל הדרך ומציף שאלות על מוסריותו של האדם בסיטואציות הישרדותיות-קיומיות.

למה עכשיו? דווקא עכשיו!

קרל כץ - במאי ההצגה

העניין שלי עם מחזותיה של מאיה ערד יסעור החל עם הלימודים האקדמיים שלי במסגרת קורס בימוי. במטלת הקורס, התבקשנו לבחור סצנה לבימוי מתוך רשימת מחזות ישראליים, כשהמיקוד היה בהיבטים הלוקאליים, האוניברסליים, האקטואליים והפוליטיים של הכתיבה.

בקורס זה נתקלתי בחומרים של ערד יסעור לראשונה. כבר אז, החלה להתפתח החיבה שלי למחזאות מקומית. תרתי אחר כתיבה מקומית ששואלת שאלות על הקיום שלנו על האדמה הזו, כאשר מאיה ערד יסעור תפסה את תשומת הלב שלי בסוגיות שהיא מציפה - מלחמה, פליטות, זרות, טרור, בורגנות, אבסורד ומעל הכל - נפש האדם בנסיבות חיון.

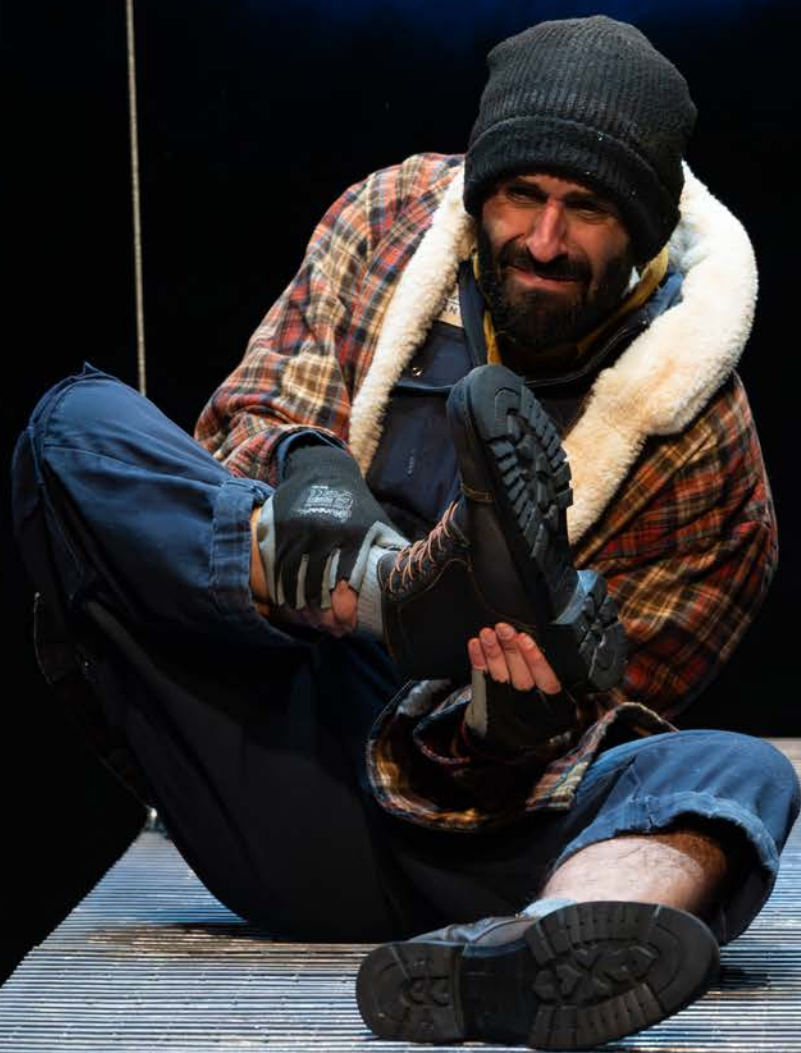
בכל מחזה ערד יסעור שולחת לחיפוש אמנותי אחר: חלק ממחזותיה קומוניקטיביים ונגישים לקורא, בעוד שאחרים מלאי נרטיבים סותרים ובעלי סיטואציות יוצאות דופן. בחיפוש האמנותי שלי אחר פשטות וניקיון, תפס אותי יותר מכולם דווקא המחזה הראשון שכתבה - **תלויים** - מחזה שלא תיארתי לעצמי עד כמה הוא יהפוך ללוקאלי, אוניברסאלי, אקטואלי ופוליטי תוך כדי התהליך.

בריאיון שנערך עם ערד יסעור¹, סיפרה שביקשה לנטרל את הממד הקונטקסטואלי מהמחזה **תלויים** במטרה למקד את ההסתכלות בסוגיה האנושית. כמו כן, ציינה שבשלבי הכתיבה הראשונים דווקא ניתן הקשר לרקע של הדמויות - פליטים מסיירה לאון שבאפריקה, המנקים את חלונות גורדי השחקים של בניין חברת פרסום גדולה. על כן, היה לי ברור שהסוגיה האנושית היא המרכז, בעוד שמוצאם ומיקומם הנוכחי של השניים לא משנה כלל.

ביצועים שונים של המחזה בחרו לייצג את "החברה היציבה" שסביב הדמויות, בליהוק שחקנים ממוצאים אתניים שונים כמיעוט לעומת הרוב השלט במדינתם. בעוד שהמטרה העיקרית שעמדה לנגד עיניי הייתה למקד את צורת ההסתכלות בסוגיה האנושית: שני חברי ילדות שמלחמה אכזרית הפרידה ביניהם ואילצה אותם להקריב את הערכים שלהם בשביל לשרוד.

לאחר השבעה באוקטובר הרגשתי שהשיח ברחוב הישראלי משתנה מקצה לקצה. לצד האחדות והנתינה הרחבה שהתגבשה בחברה היהודית, התהווה לו שנאה וזעם עמוק, אליהם חבר יצר-נקם שהתחיל לרקום עור וגידים. ואז כחודש וחצי לאחר פרוץ המלחמה, כשדיברו ברקע על "לחזור לעבודה ולא לשגרה", קיבלתי טלפון מאלון טיראן, מנהל תיאטרון אוניברסיטת תל אביב, שביקש לדעת, בצל הנסיבות, לאן נושבת הרוח בגורל ההצגה המתהווה. היה לי ברור, שעכשיו זה הזמן לספר את הסיפור הזה. דווקא עכשיו. דווקא כשהדם בוער. דווקא כשהלב הפצוע דורש נקמה.

¹ גד קינר, "מחזאית ישראלית זרה: מפגש עם מאיה ערד יסעור, יוצרת מקומית אחרת", בתוך תיאטרון - רבעון לתיאטרון עכשוני, גיליון 44, עמ' 54-55.

“זה תמיד קורה לי:

אני צריך לחלוץ ת'נעל!”

(מתוך המחזה)

ההיסטוריה של המחזה תלויים מאת מאיה ערד יסעור: עודד רוסלר - מפיק ההצגה

תלויים הינו המחזה המוקדם ביותר של המחזאית הבינלאומית מאיה ערד יסעור, ראשון מבין שמונה מחזות, ביניהם **אלוהים מחכה בתחנה** (התיאטרון הלאומי הבימה, 2014) שתורגם לאנגלית, גרמנית, פולנית וצרפתית, **אמסטרדם** שזיכה אותה בפרס היוקרתי "תיאטרטרפן שטוקמרקט" (Berliner Theatertraffen) בברלין. **אמסטרדם** תורגם לשפות רבות והיו לו 20 הפקות ברחבי העולם (בישראל עלה בתיאטרון חיפה ב-2018).

את **תלויים** כתבה ערד יסעור ב-2010 והוא זכה כשנה לאחר מכן במקום הראשון בתחרות של המכון הבינלאומי לתיאטרון של אונסק"ו. הבכורה העולמית שלו התקיימה בסנט-לואיס שבארצות הברית ב-2016 בבימויה של לינדה קנדי, והיה מועמד לפרס המחזה המקורי הטוב ביותר. לאחר כחמש הפקות בתיאטראות שונים בגרמניה התקיימה הבכורה הישראלית של המחזה בפסטיבל עכו בבימויו של יגאל זקס ואנסמבל "קבוצת עבודה".

לאחר אירועי ה-7 באוקטובר, כתבה ערד יסעור את המחזה הקצר **איך להישאר הומניסטית אחרי טבח ב-17 צעדים**, שפורסם לראשונה בעיתון הארץ בינואר 2024 ומציג בימים אלו בתיאטרון יפו בבימוי ספיר הלר, וברחבי העולם.

כתיבתה של ערד יסעור עוסקת בנושאים של חיים בצל מלחמה, ניכור, זרות וחיי הגלות. היא כותבת מתוך שאלות על סוגיות חברתיות ופוליטיות שאין בידיה לענות עליהן ללא הסתייגות. תהליך הכתיבה שלה מציף חקירה עצמית הן בתהליך הכתיבה שלה, כך העידה בראיונות, והן עבור הקהל.

”זה חלום של עבודה איזאק,

להיות תלוי פה באמצע השמיים, איתך,

אני מרגיש חופשי, אתה יודע?”

(מתוך המחזה)

עולם רעוע, אנשים בלי שם, אור וירח:

מאיה גטניו - מעצבת התפאורה, התלבושות והתאורה

המחזה **תלויים** מפגיש שני מהגרים בעלי עבר רחוק ומשותף למהלך של איחוד ועימות טעון.

תפיסת הבימוי ממקמת את איזאק ובנג'מין במצב לימינלי של לא פה ולא שם, תלויים בין שמיים וארץ ללא נקודות כניסה או יציאה וללא אפשרות בריחה. המחזה עצמו מתרחש על גבי אלמנט בימתי בודד ומבודד שמהדהד לפיגום, בעודו "עטוף" במרחבי השמיים. הדמויות חוזרות ונעות על גבי המרחב צר-הממדים אשר מעצים תחושות של סכנה ותקיעות. המגבלה הכוללת מדגישה את התובנה כי הם לא יוכלו לנוע הלאה בחייהם כל עוד אינם מתמודדים עם טראומות העבר.

דימוי הירח, המהווה אלמנט תפאורני נוסף, הוא אמנם קונקרטי אך מתפקד גם כדימוי מטאפורי-וויזואלי נטול גשמיות המייצג את העבר הטראומטי הטעון בין השניים בעודו מתבונן בדמויות.

יחד, הירח והתאורה ממקמים אותנו במרחב הזמן, אך בו בזמן מהדהדים את המתחים והחוויות הרגשיות של הדמויות הכלואות בהתמודדות עמו.

בין איזאק לבנג'מין קיים קשר קרוב-רחוק המתבטא בתלבושת בעלת בסיס משותף - הסרבול, שהוא אמנם רלוונטי לעיסוקם אך גם מאפשר לשניים לשאת על עצמם את "המשא" שלהם - מטען שכל אחד מהם נושא על כתפו מאז אותו לילה בארץ הרחוקה. בניגוד לסרבול המאחד, השניים לובשים פריטים המייצרים בינם לבין עצמם דו-שיח של צבעים וטקסטורות - מחברים ודוחים, מקשרים ומנגידים - מייצגים את איזאק ובנג'מין החברים מפעם, אל מול הכעס והפחד הנמתחים ביניהם כיום.

ברמה העיצובית, התלבושות מרכיבות לנו את הסיפור, בעוד החלל מייצר לו מרחב סימבולי ועוטף אותו.

איור תלבושות להפקה **תלויים** על ידי מאיה גטניו

פליטות, זרות וניכור במחזה תלויים מאת מאיה ערד יסעור:

קרל כץ - במאי ההצגה

המחזה **תלויים** מאת מאיה ערד יסעור הוא יצירה תיאטרלית מרתקת הבוחנת את נושאי הפליטות, הזרות והניכור דרך עיניהם של דמויות הנמצאות במצב של תלות ואי-ודאות. המחזה מציג את המורכבות והכאב של החוויות הללו, תוך התמקדות בהשפעות הפסיכולוגיות והחברתיות על הדמויות והקשרים ביניהן.

פליטות היא אחד הנושאים המרכזיים במחזה **תלויים**. הדמויות מתמודדות עם מציאות של עקירה ממקום למקום, נאלצות לעזוב את ביתן ואת מולדתן בעקבות מצבים פוליטיים, מלחמות או אסונות. הפליטות מוצגת כמצב של חוסר וודאות קיומית, שבו הדמויות נאבקות למצוא מקום שבו יוכלו להשתקע ולהתחיל מחדש. התחושות של אובדן, חוסר יציבות וחיפוש אחר זהות חדשה מלוות את הדמויות לאורך כל המחזה. האובדן של הבית והמשפחה משמש כגורם מכריע בעיצוב החוויות והתגובות הרגשיות שלהן. הפליטים במחזה מתמודדים עם זיכרונות מכאיבים מהעבר ועם הצורך להתמודד עם מציאות חדשה וזרה, תוך שהם מחפשים מקום שבו יוכלו להרגיש בטוחים ושייכים.

זרות היא תחושה מרכזית בחיי הדמויות במחזה, הנובעת מהמפגש עם סביבה חדשה וזרה. הדמויות במחזה נאבקות להשתלב בחברה החדשה, להתמודד עם השפה הלא מוכרת, התרבות השונה והמנהגים הבלתי מוכרים. תחושת הזרות מחזקת את תחושת הבידוד והניתוק מהסביבה ומעצמן. ההתמודדות עם זרות מובילה להתלבטויות פנימיות ולתחושת חוסר ביטחון, כאשר הדמויות מנסות להבין את מקומן בעולם החדש. תחושת הזרות מתבטאת גם בקשיים ליצור קשרים חברתיים ולהבין את הכללים והנורמות החברתיות החדשות. זהו מצב שבו הדמויות מוצאות עצמן תלויות באחרים אך מרגישות מנותקות ולא מובנות.

ניכור מופיע במחזה כהמשך טבעי לזרות ולפליטות. הדמויות חוות נתק רגשי ונפשי לא רק מהסביבה החדשה אלא גם מעצמן. הניכור מתבטא בקשיים לתקשר, ליצור קשרים אמיתיים ולהרגיש שייכות. הדמויות מוצאות עצמן תלויות באחרים אך בו זמנית מרגישות ניכור ומרחק רגשי. הניכור מעצים את תחושת הבידוד והבידוד של הדמויות, המרגישות שהן אינן מובנות ואינן מצליחות ליצור קשרים משמעותיים בסביבה החדשה. הניכור גם מוביל להתמודדות עם תחושות של חוסר משמעות וריקנות, כאשר הדמויות נאבקות למצוא תכלית וחיבור בעולם שבו הן מרגישות זרות ומנותקות.

המחזה **תלויים** משתמש בשלושת המוטיבים הללו כדי לבחון את חוויות הקיום האנושי במצבים של משבר ותלות. הסיפור חושף את הכאב, התסכול והמאבק של הדמויות למצוא משמעות ושייכות בעולם בלתי מוכר. דרך הדמויות והיחסים ביניהן, המחזה מציע מבט עמוק על האתגרים הפסיכולוגיים והחברתיים הנלווים לפליטות, זרות וניכור. הדמויות במחזה מתמודדות עם האובדן של חייהן הקודמים ועם הצורך לבנות את עצמן מחדש בסביבה זרה ומנוכרת. הן נאבקות למצוא את מקומן בעולם, ליצור קשרים משמעותיים ולהתגבר על תחושות הבידוד והניכור.

בנוסף, המחזה בוחן את הדינמיקה בין הדמויות, את התלות ההדדית ואת הכוחות הפנימיים והחיצוניים המשפיעים על חייהן. הסיפור מתמקד באינטראקציות בין הדמויות ובמאמצים שלהן ליצור קשרים ולהבין זו את זו, למרות תחושות הזרות והניכור. המאבק הפנימי של הדמויות למצוא זהות ומשמעות בעולם שבו הן מרגישות תלויות ולא מובנות, מציע תובנות עמוקות על הקיום האנושי ועל החיפוש אחרי שייכות וביטחון.

מאיה ערד יסעור מצליחה ביצירתה להעלות שאלות מורכבות על הזהות, השייכות והיכולת למצוא משמעות במצבים של חוסר ודאות ומשבר. המחזה **תלויים** הוא יצירה נוגעת ללב ומעוררת מחשבה, המדגישה את הכוחות הפנימיים של האדם ואת הצורך הבסיסי בקשרים אנושיים, גם במצבים הקשים ביותר של פליטות, זרות וניכור.

קרל כץ - בימוי ועריכה מוסיקלית

במאי תיאטרון, מורה למשחק ומפיק. בוגר תואר ראשון ותואר שני בהצטיינות ב**בימוי תיאטרון** בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב. בוגר לימודי **סטיילינג אישי** במכללת שנקר. בוגר לימודי **תיאטרון תיאורטי** באוניברסיטה הפתוחה.

עבודות בימוי בתיאטרון: **בעלת הארמון** מאת לאה גולדברג (תיאטרון הסטודיו חיפה), **COCK** בהשראת מחזהו של מייק ברטלט (קפה תיאטרון הקאמרי), **נעולים בלילה** מאת איתמר גרייסלמר וטס מאיר (קריאה מבוימת- מקום ראשון בתחרות המחזות ע"ש קרן ארדיטי לדיאלוג בינתחומי). לאורך השנים הפיק וניהל הצגות ומופעים רבים בתיאטרון הקאמרי של תל אביב, תיאטרון אוניברסיטת תל אביב ובזירת הפרינג' העצמאית.

תלויים היא הפקת הגמר של קרל בלימודי התואר השני בבימוי תיאטרון בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב, והפקתו הראשונה בתיאטרון המקצועי.

מאיה גטניו - עיצוב תפאורה, תלבושות ותאורה

מעצבת תפאורה ותלבושות לתיאטרון. בוגרת לימודי תואר ראשון ושני בהצטיינות ב**תכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה** בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב. בוגרת תואר ראשון ב**עיצוב אופנה** במרכז האקדמי ויצ"ו חיפה. מתמחה בעיצוב תלבושות, תפאורה ואביזרים, הן לתיאטרון והן למסך.

עבודות עיצוב בתיאטרון: **אסיס וגלתיאה** מאת ג'ורג' פרידריך הנדל (הגלריה האוניברסיטאית לאמנות ע"ש גניה שרייבר ויד מישל קיקואין), **אסירות תודה** מאת מרגרט קריידל (מוזיאון הטבע ע"ש שטיינהרדט), **תלויים** מאת מאיה ערד יסעור (תיאטרון האוניברסיטה, אוניברסיטת תל אביב).

יוצר ומעצב וידאו לבמה ולתיאטרון, במאי, עורך ויועץ מערך טכנולוגי להקרנה. בוגר לימודי קולנוע דיגיטלי ב- SAE Institute בפריז. חבר ושותף ליצירה בלהקת סקפינו. בין עבודותיו הנבחרות: **חלום ליל קיץ, אלצ'ינה** (האופרה הישראלית), **קונצ'רטו לגשש ותזמורת, התרנגולים הרמיקס** (תזמורת המהפכה), **החולמים, בלוק** (פסטיבל ישראל), **מלאכת החיים, עשר דקות מהבית, אלוהים מחכה בתחנה, הסיפור של נינה** (תיאטרון הבימה), **ביבר הזכוכית** (תיאטרון החאן), **כבוד אבוד** – מועמד לפרס התיאטרון בקטגוריית עיצוב וידאו, **מעשיה מגונה, חולה אהבה בשיכון ג'** (התיאטרון הקאמרי), **הבא אחריו** (תיאטרון באר שבע), **מקורקעת** – זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר (פסטיבל התיאטרונטו), **של מי החיים האלה, מהוללת** (תיאטרון חיפה), **אדיפוס טריפטיכון, המלך אובו, מגנצה, אדם גייסט** (תיאטרון תמונע), **הטייפ האחרון של קראפ** (אנסמבל עיתים), **פלאשבק, פוסט-תמה** (להקת סקפינו). זוכה פרס אסיטז' לעיצוב וידאו בשנים 2015, 2020.

אורי בוסתן - הדרכת קרבות במה

מורה וכוריאוגרף קרבות במה. מדריך קרב מגע ואמנויות לחימה ומייסד שיטת I.C.Q.C. מלמד בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב ובסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. מכשיר שחקנים לסגנונות הקרב השונים בתיאטרון, סרטים וסדרות. בין עבודותיו - בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: **המלט, הר לא זז**. בצוותא: **התכשיטים של לי הו**. בתיאטרון גושן: **הרצל**. בתיאטרון רמת גן: **מסביב לעולם בשמונים יום, סוסים רצים ברחובות**. בתיאטרון החאן: **אדם הוא אדם**. בתיאטרון הלאומי הבימה: **קורליאנוס**. בתיאטרון באר שבע: **רומיאו ויוליה, גרין מייל, בית ברנדה אלבה, הכל בגן, קומפני**. בתיאטרון סל"ה: **תעתועים, רשומון, דפוק את הזר, בית הרוחות, שם פרטי, בן בהפתעה, ביום אחד רגיל**. בטלוויזיה: **תאג"ד (1,2), מתים לרגע (עונה 2), רוי בוי, רק להיום, גיבורים מהדורה מוגבלת, נאפס, הטבח**. בקולנוע: **התגנבות יחידים, אל תחכי לי, המוסד, אנדרגראונד, מה שלא הורג אותך, HOME, ילדים של אף אחד, אוהב אותך צ'ארלי, עקוד**.

ענת זמש-ריגל - הדרכת טקסט

בוגרת בית צבי – 1998. בוגרת סמינר הקיבוצים - מסלול הוראת תיאטרון ובימוי. שיחקה לאורך השנים בתאטרון הלאומי הבימה, תיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר, תיאטרון באר-שבע, תיאטרון חיפה, תיאטרון הספריה ותיאטרון תהל. בתיאטרונטו – **עכשיו שוב מאי**. ביימה, שיחקה וכתבה במופע **Less is More**. מלמדת ומדריכת טקסט בבתי ספר למשחק – תלמה ילון, בית צבי, סמינר הקיבוצים, אוניברסיטת תל אביב, אימפרו ועוד. מלווה הפקות רבות בתיאטרון בהדרכת טקסט, בין השאר: בתיאטרון הקאמרי - **טרטיף, מלאכים באמריקה בניה מחדש, מיקי מציל**. בתיאטרון החאן - **פונדק הרוחות**. בתיאטרון מלינקי - **אותלו**. בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר - **המלט, בבצ'יק, משחקים בחצר האחורית, סטמפניו, אנטיגונה**. בתיאטרון הספריה - **יהודים רעים, הכתובה**.

עודד רוסלר - הפקה

סטודנט לבימוי תיאטרון בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב. במסגרת הלימודים שימש כע.מפיק באחרי הגשם (מאת סרגי בלבל, בבימוי יונתן בק), מפעיל תאורה במשיח (מאת מרטין שרמן, בבימוי גיא ישראלי), מפיק בפועל ב-דוקטור פאוסטוס (מאת כריסטופר מארלו, בבימוי יוחי הקר), מפיק בפועל ב-דעות פלאוליתיות (מאת צ'רלי בירד, בבימוי אברהם בנסון-גולדברג), ע.במאי - האב (מאת אוגוסט סטרינדברג, בבימוי כפיר אזולאי), מפיק בפועל ב-אגדה במזוודה (הצגות ילדים נודדות בתקופת מלחמת חרבות ברזל). מועסק על ידי תיאטרון האוניברסיטה כמתכנת ויועץ סאונד ראשי להפקות התיאטרון. בזירה העצמאית: מפעיל תאורה ברנט במרכז ענב, מפעיל ומנהל תאורה ב-שיקגו במרכז ענב, וכן בימוי והפקות מסיבות סיום.

עלמה גבעוני - עריכת טריילרים

צלמת ועורכת. בוגרת החוג לקולנוע בפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב. במסגרת הלימודים: תיק סגור (צילום), תרנגולות (כתיבה ובימוי), טריילרים ויח"צ עבור הפקות תיאטרון האוניברסיטה (תלויים, אלקטרה, באתי לעולם בעיניים פקוחות, האב). פרויקטים בצילום מחול: עבור הכוריאוגרפית ליאור לזרוף ולהקת המחול **The People Dance Company**, עבור הכוראוגרפית אהרונה ישראל (מדריך למתעמל).

איתי אורי - בנג'מין

בוגר בית הספר למשחק בנגב **גודמן** (2020-2023).
תיאטרון: **הגברת הראשונה** בבימוי משה קפטן (תיאטרון באר שבע
בשיתוף התיאטרון הלאומי הבימה), **דניאל בעלי** בבימוי רום רוזניק
(תיאטרון המשולש).

רועי דוד - איזאק

בוגר בית הספר למשחק בנגב **גודמן** (2020-2023).
תיאטרון: **דרך השלום** בבימוי שיר גולדברג (תיאטרון באר שבע).
כתיבה: **פיצה נאס"א** (פסטיבל תיאטרון קצר 2022), **סטרייט מן**
(פסטיבל "קוויקי" תיאטרון המשולש 2023).

”אני אמרתי לה לשכוח,

לא לדבר על זה לעולם...”

(מתוך המחזה)

תודות

תודה לאופירה הניג, מורתי היקרה, על חניכה וייעוץ אמנותי לאורך התהליך.
תודה לחנא ביראך וליוחי הקר על חברות, הדדיות, סבלנות והושטת יד רחבה.
תודה ליובל אונקונינה על הייעוץ בעיצוב התאורה.
תודה למיכה קיזנר, חבר ושותף פיזי, נפשי ואמנותי למסע.

תודה לאבי גז על ההזדמנות, הנדיבות והמקצועיות הבלתי מתפשרת.
תודה לורדית שלפי, לעמית אפטה, לגלעד קימחי, לדרי קציר, לאבשלום אביעוז, לאבי
אינברם, לאהרון נחום (שבי), לעדי פולק, לאורלי שינברגר וכל צוות התיאטרון הקאמרי של
תל אביב על המסירות, רוחב הלב והאהבה הגדולה לתיאטרון.

תודה לאלון טיראן, לדני בלינסון, לגיא גודורוב וכל צוות תיאטרון האוניברסיטה והחוג
לאמנות התיאטרון בפקולטה לאומנויות באוניברסיטת תל אביב. תודה לסטודנטים השונים
משלל מסלולי הלימוד שלקחו חלק בהפקת ההצגה בגלגולה הראשוני.

